

Sygn. akt II CNP 27/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 października 2014 r.,
skargi W. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 23 kwietnia 2012r., sygn. akt III Ca [...] wydanego
w sprawie z powództwa W. B.
przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o umorzenie postępowania egzekucyjnego,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W. B. wniosła, na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. o stwierdzenie niezgodności z art. 53 ust. 1 ustawy prawo bankowe, art. 823 k.p.c. oraz art. 879 § 1 i 883 k.c. prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 23 kwietnia 2012 r. sygn. akt III Ca [...], którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Ł..

W skardze powódka podniosła, że naruszenie art. 823 k.p.c. polegało na jego niezastosowaniu w sytuacji, gdy doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego z mocy samego prawa dnia 3 lutego 2005 r. Ponadto powódka zarzuciła naruszenie art. 883 § 1 k.c. przez jego błędną wykładnię odnośnie możliwości podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia w stosunku do dłużnika głównego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem – w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. – to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Podobnie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej podkreśla się, że szczególne funkcje wypełniane w państwie przez sądy oraz zasada pewności prawa powodują, że państwo może ponieść odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym tylko wtedy, gdy sąd naruszył prawo w sposób oczywisty, w przypadku bowiem

wykonywania władzy dyskrecjonalnej niezbędny jest pewien margines błędu, którego popełnienie nie może rodzić odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (orzeczenie z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01, Gerhard Kobler v. Austria). Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Przedstawiony w skardze wywód, nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Ocena ta odnosi się do zasadniczej i wystarczającej dla negatywnego dla powódki rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku kwestii wykładni i zastosowania art. 823 k.p.c. w kontekście terminu prowadzącego do umorzenia postępowania egzekucyjnego w związku zawieszeniem tego postępowania na podstawie art. 819 § 1 i art. 821 § 1 k.p.c. oraz konsekwencji umorzenia tego postępowania dla biegu terminu przedawnienia roszczeń majątkowych objętych bankowym tytułem wykonawczym wystawionym przeciwko dłużnikowi głównemu oraz poręczycielowi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.),